

SZÖVEG –
LACKFI JÁNOS

SOROZAT –
FRISS FORGÁCSOK

SIKER ÉS TEHETSÉGTELENSÉG

♦ A siker, mint Szabó Lőrinc írja, semmire nem garancia, még a tehetségtelelségre sem. A Nobel-díj pompás figyelemfelkeltő, reflektorfénybe von írókat, akik addig is sokat tettek le az asztalra, talán csendben, csinnadrattától mentesen. Amikor *Mario Vargas Llosá*t kitüntették ezzel a díjjal, mondták egyetemi diákjaim: na, addig tanította nekünk őt a tanár úr, míg meg nem kapta! Ekkora befolyásom azért nincsen... És persze madarat lehetett volna fogatni velem, mikor Alice Munro, ez a nagyon nem trendi, nagyon elmélyült szerző is kapott egyet, miután az egyetemen őt is rongyosra tanítottam. A Nobelnek köszönhetem Mo Yent, Orhan Pamukot, Hertha Müllert, enélkül alighanem később figyelek fel rájuk. És nagyon szeretem Murakami Harukit, aki még nem kapta meg.

.....

Rengeteg interjút adtam már, de máig elvigyorodom a leghülyébb kérdések egyikén, amit valaha is feltettek nekem. Egy édes kis veszprémi újságírólány, aki teljesen tájékozatlan volt, viszont nagyon érdeklődő (a fordítottja rosszabb, az ásítózó profi), egy gyerekeknek tartott rendhagyó irodalomóra után hosszan kérdezgetett, majd a végén összecsapta a kezét, s mint akin villám cikáz át, nekem szegezte a fenomenális kérdést: Teee, ééé saaz még nem jutott eszedbe, hogy felnőtteknek is írj? Nyilvánvaló, hogy a Wikipédiát sem igen olvasta el a rettentő nagy interjúra készüléskor. Lehetett volna persze duzzogni ezen, felkapni a vizet, fölényeskedni, sértegetni, előkelő hallgatásba

burkolózni, ám az ilyesmit mindig is méltatlannak tartottam. Hiszen kit büntettek vele, és miért? A nézőt-olvasót, akinek a cső túlvégén fogalma sincs róla, a kérdező mennyire áll feladata magaslatán, s a helyzetből csak annyit vesz le, hogy valakik egymással kommunikálnak, ahelyett, hogy felé fordulnának. Úgyhogy a tőlem telhető legszűzesebb mosollyal belekezdtem akkor Veszprémben a litániába: tudod, az úgy volt, hogy én a felnőttirodalom felől jövök, őt verseskötetem jelent meg, mire eszembe jutott gyerekeknek írni, és így tovább...

.....

Kétféle átlagos napom van. Vagy robogok az országon át, hogy könyvtárakban, sulikban, múvházakban, borospincékben, színházakban, mozitermekben szerepeljek. Ilyenkor azért fejben fogalmazgatok jövőd szövegeket. Vagy pedig ülök a gépem előtt, és melózom, mint a bányában a fiúk (valóban pincehelyiségben áll íróasztalom, könyváram). Sokat dolgozom tehát otthon, és nagy alkati szerencsém, hogy a gyerekek sose zavartak. Volt, hogy hatan éltünk negyvennyolc négyzetméteren, és a kicsik állandóan keresztülszaladoztak a munkaterepemen, de nem zökkentem ki. Épp ellenkezőleg: sokszor inkább beszűrődtek a játékaik, a gyerekszaják, és nyomot is hagytak jó néhány könyvön. Döbbenet olvastam egy zenei magazin kollégáimmal készített körinterjút, akik közül sokan zenét is képtelenek hallgatni, ha dolgoznak. Na, itt vagy megszoktak vagy megszöktek volna. ♦

hirdetés

OPERA

MAGYAR ÁLLAMI OPERAHÁZ
HUNGARIAN STATE OPERA

Kodály Zoltán

Székely fonó

Életrajzok magyar nyelven, magyar és angol felirattal

Rendező ▶ **Michał Znaniecki**
Koreográfus ▶ **Juhász Zsolt**
Karigazgató ▶ **Strausz Kálmán**
Díszlettervező ▶ **Luigi Scoglio**

Jelmeztervező ▶ **Magdalena Dabrowska**
Animáció- és világítástervező ▶ **Bogumił Palewicz**
Dramaturg ▶ **Kenesei Judit**
Karmester ▶ **Kocsár Balázs**

Közreműködnek a Duna Művészegyüttes táncosai.
Az első részben Pál István Szalonna és Bandájának táncháza hangolja a magyar népi dallamokra a közönséget.

Bemutató ▶ 2016. október 1., Operaház | További előadások ▶ 2016. október 2., 6., 7., 8., 9., 11., 12.

Partner ▶

www.opera.hu | www.facebook.com/Operahaz